

reportatge fotogràfic

Balcones i finestres amb vida pròpia

>> *Conversa entre veïns.*

Text > **LAURA FANALS**, periodista

Fotos > **ANIOL RESCLOSA**

La pandèmia de la COVID-19 va dotar de significats nous la paraula *balcó*, que en alguns casos s'havia convertit en un simple apèndix buit i inhòspit de pisos cada cop també més impersonals. Uns balcons i unes finestres que, de cop, es van omplir de vida, de pancartes, de plantes, de persones. I, sobretot, de *veïnat*, una paraula que també va agafar una dimensió nova. Va ser el moment de descobrir qui s'amagava darrere les notes penjades als vidres o als taulells d'anuncis, darrere els «bon dia» de compromís a l'ascensor. La convivència forçada del confinament va portar moments molt durs, però també va permetre que alguns veïns es mirassin per primera vegada als ulls i, potser, se somriguessin.

Va ser el moment de descobrir la inusitada passió per la trompeta, la guitarra o el saxo del veí del cinquè, un fet que va donar pas a concerts —improvisats primer, molt desitjats després— que reunien petites multituds cada migdia, o cada vespre, als balcons i finestres. De compartir l'aplauiment agraït als sanitaris cada dia a les vuit, d'aprofitar per comprovar que sí, que cada dia érem els mateixos els que teixíem una complicitat inexplicable i inèdita. També va ser el moment d'iniciar petites converses, tímides al principi: «Heu vist avui les notícies?»; més sol·lícites després: «Surto un moment, necessiteu que faci cap encàrrec?», i que, de vegades, van acabar derivant en llaços més profunds: «Quan ens deixin sortir d'aquí, ens n'anirem tots junts d'excursió amb les criatures». Tant és si, al final,

>> Des de les voltes de la Rambla.

>> Llegint a ple sol a les cases de l'Onyar.

aquestes promeses es van complir o no: van servir com a motor d'uns dies ensopits, d'una primavera llarga i claus-trofòbica.

Però balcons i finestres també es van convertir en una metàfora de com molts gironins vam aprendre a valorar les petites coses. De cop, sortir al balcó per intentar copsar un raig de sol en una primavera tossudament plujosa es va convertir en un dels millors moments del dia. Gaudir d'una estona relaxada de lectura, de conversa, d'estendre la roba, es va convertir en el més semblant a una escapada de cap de setmana. Les terrasses es van transformar en gimnasos improvisats, tan vàlids per a una sessió de ioga com de pesos, i en oficines mòbils des d'on aprendre a fer funcionar totes les aplicacions de videoconferència disponibles. Als més petits,

escriure i pintar pancartes de colors els va servir per atenuar, ni que fos momentàniament, l'enyor de les classes, de la companyia dels amics i dels jocs al parc, mentre que les embarassades veien créixer la vida dins seu sense poder-ho compartir amb la família i els amics: els fills de la pandèmia.

Amb el desconfinament, l'explosió de vida als balcons i finestres va tendir a apagar-se. Vam poder tornar a sortir (amb la mascareta i el gel a la mà), primer a passejar pels voltants de casa, després ja fora de Girona. De la vida als balcons en queden, tanmateix, algunes pancartes infantils ja groguenques, les noves converses d'ascensor amb veïns que han deixat de ser desconeguts i, sobretot, el desig de no haver de tornar enrere, cap a un altre confinament.

>> Estenent la roba.

>> Petó entre xemeneies.

>> Lectura sota el campanar de la Catedral.

>> Veïna aplaudint els sanitaris.

>> Descansant i aprofitant el sol.

>> Veïnes saludant uns altres veïns.

>> L'Anna, embarassada de cinc mesos de la Clàudia, fent una reunió virtual de feina.

>> Prenent-se el confinament amb filosofia i bon humor.

>> Els dispositius mòbils van fer molta companyia.

>> L'esport va ser un gran aliat.

>> Veïns de la plaça de la Independència agraint la tasca dels sanitaris.

>> L'Elisabet i en Narcís aplaudint els sanitaris.